

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

**Местото каде ќе дознаеш што
навистина вреди да се прочита...**

Наслов на оригиналот

Nobody's baby but mine

© Susan Elizabeth Phillips, 1997

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2013

Сите права обезбедени и задржани во договор со
Susan Elizabeth Phillips c/o The Axelrod Agency

Превод Ивана Николовска

Коректура Симона Костовска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ПОДАРОК ЗА РОДЕНДЕН

Сузан Елизабет Филипс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

1

„Чекајте да видиме дали ве разбрав убаво“, рече Џоди Пулански. „Сакате да му дадете жена на Кал Бонер како подарок за роденден?“

Тројцата офанзивни играчи кои ја поминуваа ноемвриската вечер седнати на едно сепаре во Зебрас, спортскиот бар каде висеа сите рагби играчи од тимот Чикаго Старс - кимнаа истовремено.

Џуниор Данкан ѝ мафна на келнерката за уште една тура пијалаци. „Ќе полни триесет и шест години, па сакаме ова да биде екстра специјално.“

„Глупости“, рече Џоди. Сите кои знаеја нешто во врска со рагби, знаеја дека Кал Бонер, брилијантниот бек на Старс, беше тежок, комплициран, темпераментен и генерално неподнослив од самиот почеток на сезоната. Бонер, популарно познат како „Бомбардер“ поради неговата склоност кон експлозивните додавања на топки, беше топ рангиран бек во АФК, а воедно и легенда.

Џоди ги прекрсти рацете над тесната, бела блуза која беше дел од нејзината униформа како хостеса. Ниту нејзе, ниту пак на некој од тројцата мажи на масата не им падна напамет да размислат за моралните димензии на нивната дискусија, воопшто да не правиме муабет за политичката коректност. После сè, ова сепак беше НФЛ. „Мислите дека ќе ве олабави малку ако му најдете жена?“ рече таа.

Вили Џарел погледна надолу во своето пиво со темните кафени очи. „Кучкиниот син нè умре во последно време, никој не може да поднесе да биде во негова близина.“

Џуниор затресе со главата. „Вчера го нарече Џермејн Кларк почетник. Џермејн!“

Џоди ја крена едната веѓа која беше обоена неколку нијанси потемно од нејзината светла, руса коса. Џермејн Кларк беше вистински професионалец и еден од најопасните офанзивни играчи во НФЛ. „Колку што знам јас, Бомбардер и така има толку многу жени што веќе не знае што да им прави.“

Џуниор кимна. „Аха, но проблемот е во тоа што тој очигледно не спие со ниедна од нив.“

„Што?“

„Вистина е.“ Крис Пламер, левиот одбранбен играч на Старс се согласи. „Ние штотуку го дознавме тоа. Неговите девојки зборувале со некои од жените на играчите и изгледа дека Кал не ги користи за ништо друго, освен за шетање.“

Вили Џарел прозборе. „Можеби ако почека да пресанат да носат пелени, ќе почне да се пали на нив.“

Џуниор многу сериозно го сфати овој коментар. „Не збори такви работи, Вили. Знаеш дека Кал не се гледа со девојки помлади од дваесет и една година.“

Кал Бонер можеби старееше, но жените во неговиот живот дефинитивно не. Никој го немаше видено со девојка постара од дваесет и две години.

„Колку што знаеме сите ние“, рече Вили, „Бомбардер нема спиено со ниедна девојка откако раскина со Кели, а тоа беше минатиот февруари. Не е природно.“

Кели Беркли беше прекрасната, дваесет и едногодишна девојка на Кал додека не ѝ се смачи да го чека свршеничкиот прстен кој знаеше дека никогаш нема да го добие и додека не побегна со дваесет и три годишен гитарист на бенд. Оттогаш, Кал Бонер се концентрираше на победување во рагби натпреварите,

состанување со нова жена секоја недела и истурање на бесот врз неговите соиграчи.

Џоди Пулански беше омилената групи девојка¹ на Старс, но иако сè уште немаше наполнето дваесет и три години, ниеден од мажите не предложуваше таа да го понуди своето тело како роденденски подарок за Кал Бонер. Општо познат факт беше дека тој веќе ја имаше одбиено најмалку пет-шест пати. Тоа го правеше Бомбардер непријател број еден на листата со луѓе кои Џоди ги мразеше, иако таа во својата спална соба имаше колекција од сино-златните дресови на Старс, еден дрес за секој играч на Старс со кој спиела и секогаш беше нетрпелива и желна да додаде уште некој.

„Она што ни треба е некоја девојка која нема да го потсетува на Кели“, рече Крис.

„Тоа значи дека треба да биде навистина елегантна, жена со стил“, додаде Вили. „И постара. Ние мислиме дека можеби ќе биде добро за Бомбардерот да проба некоја дваесет и пет годишна.“

„Достоинствена, на некој начин.“ Џуниор пивна од пивото. „Некоја од оние жени од повисоките општествени слоеви, како се викаат... знаеш.“

Џоди не беше позната по својата интелигенција, но дури и таа можеше да го види проблемот во ова. „Мислам дека нема многу жени од 'високите општествени слоеви' кои доброволно би се пријавиле да бидат роденденски подарок за некој маж. Дури ни за Бонер.“

„Аха, и нас ни текна на тоа, па можеби ќе треба да употребиме курва.“

„Но некоја многу елегантна, со стил“, рече Вили брзо, бидејќи сите знаеја дека Кал не спиеше со курви.

Џуниор замислено гледаше во своето пиво. „Проблемот е во тоа што ние не можеме да најдеме таква.“

Џоди познаваше неколку курви, но ниедна од нив не можеше да ја опише како елегантна и со стил. Ниту пак нејзините пријателки.

1 Групи девојки се страсни обожавателки кои опсесивно ги следат познатите личности

Таа се дружеше со група жени кои сакаа да пијат, да се забавуваат и да спијат со што е можно повеќе професионални спортисти. „Што сакате од мене?“

„Сакаме да ги искористиш твоите врски и познанства за да најдеш некоја девојка за него“, рече Џуниор. „Роденденот му е за десет дена и мора да најдеме некоја дотогаш.“

„Што добивам јас од тоа?“

Со оглед на тоа што нивните три дреса веќе висеа во нејзиниот плакар, тие знаеја дека ќе мораат да ѝ понудат нешто друго. Крис прозборе внимателно. „Има некој конкретен број кој си заинтересирана да го додадеш во твојата колекција?“

„Освен бројот осумнаесет“, Вили брзо се вмеша, бидејќи осумнаесет беше бројот на Бомбардер.

Џоди подразмисли за тоа. Таа повеќе сакаше да го заебе Бомбардерот отколку да му најде жена. Од друга страна, имаше еден друг број кој ужасно го посакуваше. „Впрочем, да, имам. Ако го најдам вашиот роденденски подарок, број дванаесет е мој.“

Мажите едногласно офнаа. „Срање, Џоди, Кевин Такер и така има премногу жени.“

„Тоа е ваш проблем.“

Такер беше резервниот бек на Старс. Млад, агресивен и неверојатно талентиран. Тој беше специјално избран и донесен во Старс за да ја преземе главната позиција кога Кал веќе нема да може да ја завршува работата поради возраста или некоја повреда. Иако двајцата мажи беа учтиви во јавност, тие беа жестоки конкуренти и ужасно се мразеа, што го правеше Кевин Такер уште попосакуван во очите на Џоди.

Мажите негодуваа, но на крајот се сложија дека ќе се погрижат Такер да ја заврши својата работа ако таа ја најде вистинската жена која ќе биде роденденски подарок за Кал.

Двајца нови муштерии влегоа во Зебрас, па Џоди стана да ги поздравува, бидејќи беше хостеса во барот.

Додека одеше кон вратата, таа во себе размислуваше за сите познанички и пријателки кои ги имаше, обидувајќи се да се сети на некоја која би одговарала, но немаше никаква идеја. Таа познаваше многу девојки, но ниту една од нив не беше елегантна ниту пак со стил.

Два дена подоцна, Џоди сè уште размислуваше за проблемот додека мамурно влегуваше во кујната на нејзините родители во Глен Елин, Илиноис, каде живееше привремено додека не ги исплати сметките на кредитните картички. Беше речиси пладне во сабота, нејзините родители беа заминати за викенд и таа беше на работа дури од пет попладне, што беше добро затоа што ѝ требаше време да се среди од забавата претходната ноќ.

Отвори едно шкафче во кујната, но не гледаше ништо друго освен една конзерва декофеинско кафе. Срање. Надвор нездраво паѓаше снег, а нејзината главоболка беше премногу ужасна за да вози, но Џоди мораше да се напие нешто со кофеин за да се стабилизира - во спротивно немаше да може да ужива во рагби натпреварот дента.

Ништо не беше како што треба. Старс тоа попладне требаше да играат во Бафало, што значеше дека нема да дојдат во Зебрас после натпреварот. Од друга страна, таа немаше поим како ќе им каже дека не успеала да најде роденденски подарок кога ќе ги види. Една од причините поради која играчите на Старс ѝ обрнуваа толкаво внимание беше поради тоа што таа секогаш можеше да им најде жени.

Џоди погледна низ прозорецот во кујната и виде дека во куќата на чудакот светеше светло. Чудакот или *гикот* беше прекарот на Џоди за докторката Џејн Дарлингтон, сосетката на нејзините родители. Таа беше доктор на науки, не медицински доктор, и мајка ѝ на Џоди секогаш дрдореше за тоа колку прекрасна личност била нивната сосетка, затоа што секогаш им помагала со поштата и со триста други срања уште

откако се вселија пред неколку години. Можеби таа можеше да ѝ помогне на Џоди со малку кафе.

Таа брзо си ја забриша растечената шминка и без да се помачи да облече долна облека, натна еден пар тесни црни фармерки, дресот на Вили Џарел и нејзините чизми. Грабнувајќи една мала тегла, таа се упати кон вратата.

И покрај лапавицата надвор, Џоди немаше облечено јакна, па додека доктор Џејн да ѝ отвори врата, таа веќе се тресеше. „Здраво.“

Доктор Џејн стоеше на другата страна од вратата, зјапајќи во неа низ огромните, смешни очила за гледање со шарени рамки.

„Јас сум Џоди, ќерката на Пулански. Соседите.“

Доктор Џејн не мрдна, ниту пак ја покани да влезе.

„Слушај, надвор е проклето ладно. Може да влезам?“

Гикот конечно ја повлече вратата и ја пушти да влезе. „Извини. Не те препознав.“

Џоди влезе внатре и ѝ требаа само две-три секунди за да сфати зошто доктор Џејн не брзаше да ја пушти внатре. Очите зад стаклата од очилата беа полни со солзи, а нејзиниот нос црвен. Освен ако Џоди не беше уште помамурна отколку што мислеше, доктор Џејн изгледаше како да се утепала од плачење.

Гикот беше висок, можеби околу метар и седумдесет и пет сантиметри, па Џоди мораше да погледне нагоре за да ѝ ја подаде малата тегличка. „Може да ти се изгреbam малку кафе? Кај нас има само без кофеин, а мене ми треба нешто посилно.“

Доктор Џејн ја зеде тегличката, но некако неволно. Таа не личеше на некој стиснат тип, па Џоди претпостави дека нејзината реакција најверојатно значеше дека не беше расположена за друштво. „Да, јас... уф... ќе ти донесам.“

Гикот се сврте и се упати кон кујната, очигледно очекувајќи Џоди да чека каде што беше, но Џоди имаше уште половина час да пополни пред да почне

натпреварот и беше доволно љубопитна за да ја следи.

Поминаа низ дневна соба која на прв поглед изгледаше многу здодевно: целосно бели сидови, удобен мебел, здодевни книги на сите страни. Џоди се подготвуваше директно да ја одмине просторијата кога музејот од врамени постери на сидовите ѝ го привлече вниманието. Сите изгледаа како да беа дело на некоја госпоѓа по име Џордија О'Киф и Џоди знаеше дека имаше безобразен ум, но сепак не сметаше дека тоа објаснуваше зошто секое едно од цвеќињата на постерите личеа на женски полови органи.

Таа виде цветови со длабоки, темни срцевини. Цветови со листови кои паѓаа врз влажни, тајни центри. Таа виде - Господе Боже. Тоа беше школка со еден мал влажен бисер и таа беше сигурна дека дури и луѓето со најчистите умови на светот немаше да можат да одолеат, а да не го погледнат двапати. Џоди се запраша дали можеби гикот беше лезбејка. Зошто инаку би сакала да гледа во цветни пичиња секојпат кога ќе влезе во дневната соба?

Таа влезе во кујната каде сидовите беа обоени во бледа виолетова боја како лаванда, а на прозорците висеа убави цветни завеси, иако овие цветови беа обични, а не вулгарни како оние во дневната соба. Сè во кујната беше весело и слатко, освен домаќинката која изгледаше подостоинствено од Господ.

Доктор Џејн беше една од оние педантни, средени жени. Нејзините панталони изгледаа скапо и имаа мали, кафено-црни коцки, а нејзиниот мек крем џемпер најверојатно беше од кашмир. И покрај висината, таа имаше ситни коски, долги нозе и тенок струк. Џоди ќе беше љубоморна на нејзината фигура да не беше фактот што жената немаше цицки.

Нејзината коса беше педантно скратена во линија со вилицата - светло руса со сребрени и златни прамени кои дефинитивно не можеа да се направат со боја за коса. Сите прамени беа средени во една од оние конзервативни фризури кои Џоди не би ги носела за

ниедна пара на светот - несмасно тргната од лицето и собрана со една тенка, сомотска шнола.

Жената малку се сврте, па Џоди успеа подобро да ја измерка. Штета што носеше такви огромни, чудачки цвикери. Тие криеја убав пар зелени очи. Таа исто така имаше убаво чело и пристоен нос, ниту премногу големи, ниту премногу мали. Устата ѝ беше некако интересна, горната малку потенка, а долната полна и наперчена. И имаше одлична кожа. Но како да не водеше многу сметка за себе. Да беше на нејзино место, Џоди ќе ставеше многу повеќе шминка. Сè на сè, гикот беше привлечна жена, но изгледаше некако застрашувачки дури и со тие црвени исплакани очи.

Таа ја затвори тегличката и ѝ ја подаде на Џоди, која штотуку сакаше да ја земе кога ја забележа стутканата украсна хартија на кујнската маса и малото купче подароци до неа. „Кој е поводот?“

„Ништо посебно. Роденден ми е.“ Нејзиниот глас беше интересно зарипнат и Џоди тогаш за првпат ги забележа стутканите марамици во нејзината рака.

„Еј, што збориш, среќен роденден.“

„Фала.“

Игнорирајќи ја тегличката во раката на доктор Џејн, Џоди се доближи до масата и погледна во подароците: мала, бела, обична кутија за пенкала, електрична четка за заби, сребрено пенкало и подарок ваучер за бензин. Патетично. Никакви секси подароци или долна облека.

„Да му се сневиди.“

На нејзино изненадување, доктор Џејн тивко се насмеа. „Во право си за тоа. Другарка ми Керолајн секогаш смислува совршени идеи за подароци, но таа моментално работи во Етиопија.“ Тогаш, неочекувано, една солза ѝ се лизна под очилата и се спушти надолу по нејзиниот образ. Доктор Џејн се згрчи и ја игнорираше солзата како ништо да не се случило. Но подароците навистина беа патетични, па Џоди не можеше да не ја сожالي. „Еј, па не е толку лошо. Барем не мораш да се грижиш дали некој ти го згрешил бројот за нешто.“

„Извини. Не би требало...“ Таа ја стегна долната усна, но уште една солза се лизна од под очилата.

„Нема гајле. Ти седни, а јас ќе направам кафе.“ Џоди ја турна доктор Џејн кон една од столиците, а потоа се упати накај кафематот. Сакаше да ја праша доктор Џејн каде стојат филтрите, но нејзиното чело беше збрчкано и таа длабоко дишеше, па Џоди отвори неколку шкафчиња додека не го најде она што го бараше и почна да прави кафе.

„Па, колку полниш?“

„Триесет и четири.“

Џоди беше изненадена. Таа мислеше дека докторката е во доцните дваесетти години. „И повторно, да му се сневиди.“

„Извини што се распаѓам вака пред тебе.“ Таа си го избриша носот. „Обично не сум вака емотивна.“

Џоди дефинитивно не ги сметаше неколкуте солзи за „распаѓање“, но за ваква стегната и сериозна девојка, тие најверојатно се сметаа за хистерија. „Ти кажав, нема гајле. Да не имаш некои крофни или такво нешто?“

„Има интегрални колачи во фрижидерот.“

Џоди направи гримаса и се врати на масата. Таа беше мала и округла со метални столици кои изгледаа како да припаѓаат во некоја градина. Седна спроти доктор Џејн.

„Кој ти ги даде подароците?“

Гикот успеа да извлече една од оние пристојни насмевки кои ги држеа луѓето на растојание. „Моите колеги.“

„Мислиш луѓето со кои работиш?“

„Да. Моите соработници од Њубери и еден од моите пријатели во Приз Лаборатории.“

Џоди немаше чуено за Приз Лаборатории, но Њубери беше еден од најпрестижните колеџи во Америка и сите секогаш се фалеа за фактот што беше лоциран токму во нивниот град.

„Ох, да. Ти предаваш биологија, така беше?“

„Физичар сум. Предавам релативистичка и квантна теорија на поле. Исто така имам специјални фондови преку Приз Лаборатории кои ми овозможуваат да истражувам со други физичари.“

„Не сери. Мора да си била вистински мозок во средно школо.“

„Не поминав многу време во средно. Почнав со студии кога имав четиринаесет години.“ По нејзините образи се лизна уште една солза, но таа само го крена телото и седна уште поисправено.

„На четиринаесет години? Што збориш бе?“

„Додека да наполнам дваесет години, имав докторат.“ Нешто во неа како да попушташе. Таа ги спушти лактите на масата, ги стегна дланките во тупаници и го потпре челото на нив. Рамениците ѝ се тресеа, но не испушташе никаков звук. Глетката од оваа достоинствена и цврста жена вака растревожена беше толку патетична што Џоди навистина не можеше да не ја жали. Но таа исто така беше и љубопитна.

„Имаш некој проблем со момчето?“

Докторката ја држеше главата сведната и само затресе со неа. „Немам момче. Имав. Доктор Грег Елксхарт. Бевме заедно шест години.“

Значи гикот не беше лезбејка. „Тоа е долго време.“

Докторката ја крена главата и иако образите ѝ беа влажни, вилицата ѝ беше тврдоглаво стегната. „Тој штотуку се ожени со дваесет и едногодишна помошничка за внесување на податоци по име Памела. Кога ме остави, ми рече: ‘Жал ми е Џејн, но ти повеќе не ме возбудуваш.’“

Со оглед на сериозниот и крут карактер на докторката Џејн, Џоди не можеше баш да го обвини, но тоа сепак беше посрана работа за еден маж да ѝ ја каже на жена. „Мажите во основа се гомнари.“

„Тоа не е најлошиот дел.“ Таа ги спои дланките и ги преплете прстите. „Најлошиот дел е тоа што бевме заедно шест години и тој воопшто не ми недостига.“

„Тогаш зошто си вака тажна и скршена?“ Кафето беше готово, па таа стана да ги наполни филџаните.

„Не е поради Грег. Јас сум само... не е ништо, навистина. Не би требало да бидам ваква, да го правам ова. Не знам што е проблемот со мене.“

„Имаш триесет и четири години и некој ти дал ваучер за бензин за роденден. Секој би бил ваков на твоето место.“

Докторката се стресе како да ја полазија морници. „Ова е истата куќа во која имам пораснато; го знаеше тоа? Сакав да ја продадам откако умре татко ми, но никогаш не стигнав да го направам тоа.“ Нејзиниот глас звучеше некако изгубено и замислено, како да имаше заборавено дека Џоди е тука. „Работев на едно истражување за ултра-релативистички колизии на тешки јони и не сакав ништо да ми го одвлекува вниманието. Работата отсекогаш била центар на мојот живот. Таа ми беше доволна додека не наполнив триесет години. Но тогаш, роденден за роденден, годините си летнаа.“

„И конечно сфати дека сите тие физичарски работи не те возбуждуваат навечер во кревет?“

Докторката се сецна, баш како да имаше заборавено дека Џоди е тука. Тогаш ги крена рамениците. „Не е само тоа. Искрено, јас верувам дека сексот е преценет.“ Таа си погледна надолу во рацете како да ѝ беше непријатно. „Кај мене повеќе се работи за чувството на поврзаност.“

„Па нема поголема поврзаност од тоа кога ги гориш чаршавите со некој.“

„Да, па, тоа е под претпоставка дека некој ги гори. Јас лично...“ Таа шмрцна и стана, пикнувајќи го марамчето во џебот од панталоните. „Кога зборувам за поврзаност, мислам на нешто потрајно од секс.“

„Мислиш на религиозни работи?“

„Не баш, иако и тоа ми е важно. Мислам на семејство. Такви работи.“ Таа повторно ги исправи рамениците и ѝ упати една срамежлива насмевка на Џоди. „Те измалтретирав. Не би требало да те напаѓам вака.“

Извини, но ме затече во лош момент.“

„Ми текна, сфатив! Ти сакаш дете!“

Докторката Џејн бркна во џебот и го извади марамот. Нејзината долна усна затрепери, а целото лице ѝ се натажи и згрчи кога повторно се плесна на столицата. „Грег вчера ми кажа дека Памела е трудна. Не е дека... не сум љубоморна. Да бидам искрена, тој повеќе не ми е доволно важен за да бидам љубоморна. Вистината е дека јас не сакам да се омажам со него; не сакам да се мажам со никој. Само што...“ Нејзиниот глас стана потивок. „Само што...“

„Само што сакаш да имаш дете. Сама.“

Таа кимна и ја гризна устата. „Не знаеш колку долго посакувам дете. И сега имам триесет и четири години, моите јајце клетки стануваат постари со секоја минута, а јас станувам сè посигурна дека нема да го доживеам тоа.“

Џоди погледна кон часовникот во кујната. Сакаше да го чуе остатокот од приказната, но програмата пред натпреварот требаше да почне во секој момент. „Може да го вклучам телевизорот додека да завршиме со ова?“

Докторката изгледаше збунето. Како да не беше баш сигурна што е тоа телевизор. „Да, може.“

„Супер.“ Џоди го зеде својот филџан и се упати накај дневната соба. Седна на каучот, го стави филџанот на масичката за кафе и го извади далечинскиот управувач од под некој весник за науки. На екранот одеше реклама за пиво, па таа го намали тонот.

„Сериозно сакаш бебе? Иако си сама.“

Доктор Џејн повторно ги имаше ставено очилата. Таа седна на една голема дебела фотелја додека сликата со големиот влажен бисер ѝ висеше баш зад главата. Ги спои нозете, стапалата залепени едно до друго, ножните зглобови допрени. Џоди веднаш забележа дека таа имаше одлични потколеници и зглобови, витки и со убава форма.

Нејзиниот грб повторно се згрчи и исправи, како

некој да ѝ имаше врзано даска за него. „Многу долго време размислувам за ова. Јас не планирам да се мажам, никогаш - работата ми е премногу важна - но многу сакам дете, повеќе од сè. И мислам дека би била добра мајка. Претпоставувам дека денес сфатив дека не постои никаков начин за да го остварам тоа и тоа е причината што сум ваква, многу силно ме погоди.“

„Јас имам неколку пријателки кои се самохрани мајки. Не е лесно. Како и да е, ти имаш многу подобро платена работа од нив, па тебе не би требало да ти биде толку тешко.“

„Финансиите не се проблем. Мојот проблем е што не можам да најдам начин како да го направам тоа.“

Џоди зјапаше во неа. За интеллигентна жена, таа дефинитивно беше глупава. „Мислиш немаш со кого?“

Таа згрчено кимна.

„Мора да има еден куп момци на тој твој факултет. Ништо страшно. Покани некој од нив дома, пушти музика, дај му неколку пива и легни го.“

„Ох, не, тоа не смее да биде некој кој го познавам.“

„Па собери некој тип во бар или нешто такво.“

„Јас никогаш не би можела да го направам тоа. Мора да ја знам неговата здравствена историја.“ Нејзиниот глас повторно стана потивок. „Покрај тоа, јас и така не би знаела како да соберам некој во бар.“

Џоди не можеше ни да замисли полесна задача, но добро, таа и докторката беа многу различни. „Па тогаш најди некоја од оние, знаеш, банки за сперма.“

„Апсолутно не. Најголем број од донаторите на сперма се студенти на медицински факултети.“

„И?“

„Не сакам таткото на моето дете да биде некоја интеллигентна личност.“

Џоди беше толку изненадена што не го попушташе тонот, иако рекламата за пиво беше завршена и сега почнуваше интервју со главниот тренер на Старс.

„Сакаш некој глупав да биде татко на твоето дете?“

Доктор Џејн се насмевна. „Знам дека звучи чудно, но многу е тешко за едно дете да расте кога е многу попаметно од сите други. Речиси е невозможно да се вклопи и тоа е причината поради која јас никогаш не можев да имам дете со некој брилијантен како Грег или пак да ризикувам со донатор на сперма. Морам да ја земам предвид сопствената генетичка шминка и да најдам маж кој ќе компензира за тоа. Но мажите кои јас ги запознавам преку работа се брилијантни.“

Џоди одлучи дека доктор Џејн дефинитивно беше чудна типка. „Значи ти мислиш дека мораш да најдеш некој глуп затоа што ти си паметна?“

„Не мислам, знам. Не можам ни да ја поднесам идејата моето дете да поминува низ сите работи низ кои поминував јас додека растев. И не само додека растев. Дури и сега... Како и да е, не е важно. Поентата е дека, без разлика колку многу сакам дете, не смеам да мислам само на себе.“

Ново лице на екранот го привлече вниманието на Џоди. „Ох, Боже, чекај секунда; морам да го чујам ова.“ Го грабна далечинскиот управувач и го попушти тонот.

Пол Фенеман, спортски коментатор, имаше снимено интервју со Кал Бонер. Џоди со сигурност знаеше дека Бомбардер нездраво го мразеше Фенеман. Коментаторот беше познат по тоа што поставуваше глупави прашања, а Бомбардерот немаше трпение за будали.

Интервјуто беше однапред снимено на паркингот пред просториите на Старс. Фенеман зборуваше пред камерата, изгледајќи навистина сериозно, како да се подготвуваше да известува за некоја голема војна. „Тука сум со Кал Бонер, кварталбекот на Старс.“

Камерата се префрли на Кал и Џоди веднаш почна да се препотува од комбинација на копнеж и омраза. По гаволите, типот беше згоден, иако стареше.

Кал беше облечен во фармерки и тесна црна маица која ги потенцираше најдобрите мускули во тимот. Дел од играчите беа толку напумпани што изгледаа како да ќе експлодираат, но Кал беше совршен. А имаше и

одличен врат, мускулест, но не од оние кои личеа на труп од дрво како кај многу други играчи. Неговата кафена коса беше некако дива и малку виткана, па тој ја носеше кратка за да не се мачи со неа. Бомбардерот беше таков. Тој немаше трпение за работи кои ги сметаше за неважни.

Со околу метар и осумдесет и пет сантиметри, тој беше повисок од другите бекови. Исто така беше брз, паметен и имаше телепатски способности да ја чита стратегијата за одбрана на конкурентските тимови - особина која ја имаа само најдобрите играчи. Типот беше станат вистинска легенда и фактот што Џоди го немаше бројот осумнаесет во својот плакар - и што очигледно никогаш немаше да го има - беше нешто што таа не можеше да го прости.

„Кал, твојот тим имаше четири ротации кога игравте со Патриотите минатата недела. Што ќе правите за тоа да не се случи повторно кога ќе играте со Билс?“

Тоа беше глупо прашање дури и за Фенеман и Џоди чекаше да види како Бомбардерот ќе се справи со него.

Тој се почеша по страничниот дел од главата како прашањето да беше толку комплицирано што мораше да размисли за него. Бомбардер немаше никакво трпение за луѓе кои не ги почитуваше и имаше навика да ги потенцира своите „селски“ корени во ваквите ситуации.

Тој ја крена едната нога и ја потпре чизмата на браникот на автомобилот пред него додека истовремено изгледаше многу замислено. „Па, Пол, она што ќе мора да го напраиме, брат, е да се држиме за топката. Сеа види, знам дека ти не си ја играл играта, па можда не го знаеш ова, али секојпат коа ќе го остаиме другиот тим да ни ја земе топката, тоа значи дека топката не е кај нас. А тоа не е начин за да се стаат поени на таблата.“

Џоди се закикоте. Мораше да му признае на Бомбардер. Убаво го направи магаре со ова.

На Пол не му се допаѓаше кога некој правеше будала од него. „Слушнав дека тренерот Честер бил многу задоволен од Кевин Такер на тренинзите. Ти наскоро

полниш триесет и шест години, што те прави стар човек во игра за млади луѓе. Некоја грижа дека Кевин наскоро ќе ја преземе главната позиција?“

За делче од секундата, лицето на Бомбардерот се згрчи, но тој брзо ги крена рамениците. „Нема шанси, ова старо момче уште не е spremно за у гроб.“

„Кога само би можела да најдам некој како него“, шепна доктор Џејн. „Тој би бил совршен.“

Џоди погледна кон неа и забележа дека таа гледаше во телевизорот. „А? За што зборуваш?“

Доктор Џејн покажа кон екранот. „За тој човек. За рагби играчот. Здрав, физички привлечен и не многу бистар. Баш тоа што го барам.“

„Зборуваш за *Бомбардер*?“

„Така ли се вика? Јас не знам ништо за рагби.“

„Тоа е Кал Бонер. Тој е главниот бек на Старс.“

„Да. Мислам дека имам видено негова слика во весник. Зошто јас не можам да запознаам таков човек? Некоја неонка.“

„Неонка?“

„Не многу интелигентен. Бавен.“

„Бавен? Бомбардерот.“ Џоди ја отвори устата за да ѝ каже на доктор Џејн дека Бомбардер беше најпааметниот, најподлиот, најталентираниот - да не правиме муабет најзлобниот - кучкин син во целото проклето НФЛ, кога една голема идеја ја тресна директно по челото. Толку дива идеја што не можеше да поверува дека воопшто ѝ паднала на памет. Таа се навали наназад и потона во дебелиите перничиа. *Да му ебам мајката*. Посегна по далечинскиот управувач и повторно го намали тонот.

„Сериозна си? Би избрала некој како Кал Бонер да биде татко на твоето дете?“

„Се разбира дека би избрала - под претпоставка да можам да ја дознаам неговата медицинска историја. Едноставен човек како него би бил совршен: здрав, силен, издржлив и со низок коефициент на интелигенција. Неговиот добар изглед е уште еден бонус.“

Мозокот на Џоди леташе во три различни правци одеднаш. „Што ако...“ Таа подголтна и се обиде да остане концентрирана, иако веќе почнуваше да го замислува Кевин Такер како стои гол пред неа. „Што ако јас можам да го договорам тоа?“

„Што зборуваш?“

„Што ако можам да средам ти да завршиш во кревет со Кал Бонер?“

„Се шегуваш?“

Џоди повторно подголтна и затресе со главата.

„Но јас не го познавам.“

„Не мора да го познаваш.“

„Извини, но јас не те разбираам.“

Полека, Џоди ѝ ја раскажа приказната, прескокнувајќи по некое делче овде-онде - како на пример, каков навистина беше Бомбардер - но во најголем дел беше искрена за останатото. Таа ѝ објасни за роденденскиот подарок и тоа каков тип на жена бараат момците. Потоа ѝ кажа дека смета дека таа би можела да се вклопи во описот со мали козметички подобрувања.

Доктор Џејн одеднаш стана многу бледа. „Дали ти... сакаш да кажеш... мислиш дека треба да се преправам дека сум проститутка?“

„Првокласна, елегантна и скапа затоа што Бомбардер не спие со курви.“

Доктор Џејн стана од фотелјата и почна да шета низ собата. Џоди речиси можеше да го види нејзиниот чудачки, интеллигентен мозок како работи како дигитрон, додава едно и друго, притиска плус и минус копчиња, добива искра на надеж во очите, но брзо ја губи и ја менува со брчки на челото. „Здравствениот картон...“ таа испушти една долга, несреќна воздишка. „За момент се убедив дека можеби постои шанса да се изведе ова, но не можам да направам ништо додека не дознаам сè во врска со неговата здравствена состојба. Рагбистите земаат стероиди, така? Мораме да мислиме и на сексуално преносливи болести.“

„Бомбардерот не ти допира дрога со прст. А не е ни многу познат по спиење со кој стигне - баш тоа е причината поради која момците го организираат ова. Тој раскина со старата девојка минатата зима и сите мислат дека не бил со ниедна друга оттогаш.“

„Во секој случај не можам да го направам ова ако не ја дознаам медицинската историја.“

Џоди претпоставуваше дека Џуниор и Вили можат да ја заведат и залажат секретарката за да им го даде она што ѝ требаше. „Ќе имам копија од неговиот здравствен картон до вторник, среда најдоцна.“

„Не знам што да кажам.“

„Роденденот му е за десет дена“, истакна Џоди. „Претпоставувам дека сега сè зависи од тоа дали ти имаш мадиња да го направиш ова или не.“